

„No dobře. Já jsem o víkendu poslouchala epizodu podcastu Krimicast, která se týkala tohoto případu. Slyšel jste to?“

„Jo, to si vybavuju.“

„Autor podcastu se zmínil o ženě, která prý tvrdila, že může rozcupovat celou časovou osu vytvořenou policií, a tím zasít pochyby o jeho vině. Jenže žádné vysvětlení se už nekonalo. Podle toho podcastera to nakonec vzala zpět.“

„Vy jste ho taky kontaktovala?“ podivil se Karl Verndal.

„A vy?“

„Ano, ale odmítl mi k tomu říct cokoliv dalšího. Řekl mi to samé. Že to vzala zpět. Mě to celkem zarazilo, protože mám pocit, že se v tom případě docela dobře orientuju. Že by se zničehonic objevila nějaká paní, která by mohla obrátit úplně všechno naruby? To jsem mu nehodlal spolknout a taky jsem mu to řekl.“

„Že jste mu to nespokl?“

„Přesně tak. Říkal jsem si, že si to všechno vymyslel, aby trochu okolo toho svého podcastu vzbudil rozruch. A on mi na to přídrzle odpověděl: *Mně je celkem jedno, co mi spolknete, nebo ne.*“ Karl Verndal se ušklíbl. „Zvláštní týpek.“

„Jenže... Vážně? Opravdu věříte, že si to vymyslel, jen aby vzbudil rozruch? To zní trochu divně, ne? Krimicast má přece obrovský dosah tak jako tak.“

„Jo, dneska ho má. Ale tehdy to tak nebylo. A... Nechci do Hegera kopat, protože je ve skutečnosti jedním z těch serióznějších, co se tomuhle věnují.“ Karl Verndal nastavil dlaň vysoko do vzduchu. „On je někde tady. Má sebereflexi, je šikovný, pečlivý... Zřejmě by z něj byl zatraceně dobrý novinář. Vlastně měl nakročeno na policejní dráhu, ale nějak se to nepovedlo. Ten chlap má navíc, mírně řečeno, hodně zajímavou rodinnou historii. Ale dost, nechme už toho. Teď zpátky k Lee.“

„Dobře...“ Mathilda zapíchla ukazováček do papíru před sebou. „V posledních letech se po celé zemi stalo několik případů, kdy se předpokládaný pachatel ukázal jako nevinný.“

Měla policie, nebo třeba i vy v médiích, u tohoto případu vytipované nějaké další zajímavé podezřelé?“

Karl Verndal se na ni zadíval. Po okenní tabulce za ním neúnavně stékaly pramínky deště.

„Vy si nemyslíte, že to udělal Tobias Forsberg, že je to tak,“ prohlásil.

„V tuto chvíli nemám jediný důvod si myslet něco jiného, než že byl vinen. Jenom mi přijde hrozně zvláštní, že se rozhodl vzít si život jen chvilku před tím, než ho měli propustit na svobodu. Dávalo by smysl, kdyby to udělal hned nebo třeba krátce po nástupu do vězení, ale ne po tolika letech.“

„Dalo by se to tak říct. A tak nějak s vámi i souhlasím. Ale když jsem se dozvěděl, že spáchal sebevraždu, hned mě napadlo, že to bylo právě proto. Že ho měli brzy pustit na podmínku a on neunesl tu představu, co na něj čeká venku.“ Zvedl se a někam zamířil. „Pojďte. Něco pro vás mám.“